

BÀI THƠ “ÔNG ĐỒ” VÀ PHÒNG GIẢNG VIÊN

Huỳnh Văn Hiến

Khoa Ngoại ngữ

Những năm học gần đây, khi ra vào các phòng giảng viên của Trường Đại học Cần Thơ, tôi hay liên tưởng đến “Ông đồ”, một bài thơ trong quyển “Thi nhân Việt Nam” của Hoài Thanh và Hoài Chân (Nhà xuất bản Văn học tái bản năm 1998) và cũng là bài thơ tôi được học trong chương trình phổ thông.

*“Mỗi năm hoa đào nở
Lại thấy ông đồ già
Bày mực tàu giấy đỏ
Bên phố đông người qua.”*

Khổ thơ như gọi lại cho tôi ký ức những ngày mới ra trường, tập sự giảng dạy - những năm cuối thập niên 90 của thế kỷ hai mươi. Những năm đó số nhà học, giảng đường không nhiều như bây giờ và phòng giảng viên không tinh tươm như những năm gần đây, có phòng kiêm luôn nơi để thiết bị dạy học nên hơi chật. Vậy mà vui lắm. Tôi hay ngồi hàng ghế sau, sát tường khi phòng đông, hay kéo ghế xa bàn một chút vì không cho phép mình ngồi ngang hàng với thầy cô lớn tuổi. Phòng giảng viên khi ấy “đông người qua” lắm. Cứ đầu buổi dạy, những lúc giải lao...là hầu như tất cả thầy cô về đó. Và tự nhiên phòng giảng viên thành ngôi nhà chung thật ấm áp. Thầy cô trò chuyện với nhau, hỏi thăm nhau rất nhiều. Chuyện thời sự của Trường hay nơi nào đó đều được mổ xẻ theo nhiều góc cạnh. Thầy cô cũng kể những tình huống sư phạm xảy ra hồi nào đó hay mới vừa xảy ra, thầy cô khác tham gia bàn tán. Đó còn là nơi để hậu bối như tôi học cách nói chuyện, pha trò và nhất là quan tâm nhau của thầy cô. Những bình trà nóng được pha liên tục, tiếng cười tiếng nói râm rang...

*“Nhưng mỗi năm một vắng
Người thuê viết nay đâu?
Giấy tờ buồn không thấm
Mực đọng trong nghiên sầu...”*

Thời gian dần trôi. Trường bây giờ hiện đại hơn, thiết bị dạy học luôn theo kịp thời đại. Dường như phòng học nào cũng được trang bị tivi màn hình tinh thể lỏng, tivi thông minh, kết nối đa phương tiện dễ dàng. Phòng giảng viên bây giờ tinh tươm hơn trước nhiều lắm. Nhiều phòng có sẵn máy nước nóng - lạnh, ly tách sẵn sàng, trà cũng sẵn trong hộp. Nhưng bình úp đó...Hầu như không mấy khi có thầy cô ghé lại. Thi thoảng đầu buổi hay những khi giải lao, tôi thèm hơi hướm cũ, đến phòng giảng viên ngồi. Hình như chỉ mình tôi. Lặng lắm!

*“Ông đồ vẫn ngồi đấy,
Qua đường không ai hay.
Lá vàng rơi trên giấy;
Ngoài trời mưa bụi bay.”*

Cảm giác trống vắng và hoài niệm. Tôi nhớ hình ảnh của những thầy cô lớn tuổi, có thể cùng khoa hoặc khác khoa. Nhớ một lần tôi nghe một thầy tóc bạc nói: “Tôi sắp về hưu rồi. Mai mốt không còn được đến mấy phòng này nói chuyện, gặp gỡ mọi người rồi, buồn lắm đây!”.

Sự đổi thay theo thời gian là điều tất yếu. Tiếc nhớ một thời nhưng cũng thích ứng với cái mới và nhịp điệu mới của cuộc sống.

“Ông đồ” vẫn lặng lẽ, thủy chung như lòng mình chung thủy vậy. Thương và nhớ về một thời đã qua và trân trọng những giá trị cũ, cũng là hành trang để vững bước trên những chặng đường mới.